

Zeiltocht 2014

1 ste etappe onderweg naar IJsland

Na de Noordzee Driehoek vorig jaar werd in het najaar het plan geboren om samen naar IJsland te zeilen. In het voorjaar belde Henry me om even te helpen om de boot af te meren in Stellendam (even een touwtje vasthouden) waar het schip uit het water moest om een luik te vervangen.

Achteraf werd het een klus van maanden om het onderwaterschip te behandelen.

In de tweede helft van mei kon het schip weer te water wat krap op tijd was om het zeilklaar te maken en te bevoorraden. Dus zeilen erop, laatste technische aanpassingen o.a. een navtex door Hen geplaatst, een schoon schip met dank aan Tanja en eten en drinken door Johan aan boord gebracht.

een klein gedeelte van de voedselvoorraad voor 6 weken.

Op 14 juni de dag van het boorden en afscheid nemen. Hen van Tanja die moest werken. Johan van Francien die met vriendin Ellen naar Turkije ging. Na het vers (groenten, vlees en dubbel gebakken brood) bracht Bart hem naar Hellevoetsluis. En broer Constans komt nog een biertje drinken. Hen bespreekt de weerkaarten. De wind waait uit het Noorden en er ligt een hoge druk gebied boven Engeland dat verschuift naar Ierland. Dus ons plan om naar de Orkney Islands te zeilen moeten we verlaten. Het wordt naar het zuiden van Engeland door het Kanaal en vandaar over de Ierse Zee naar Ierland. Daar zien we wel verder hoe de omstandigheden zijn om naar IJsland te zeilen.

Op zondag de 15e varen we naar Stellendam om diesel te tanken en om ca 11.30u zijn we de sluis door en kiezen we het ruime zeesop. Met een stevige noordenwind (5 beaufort met vlagen 6) worden we richting België geblazen.

Bij routinecontrole wordt door Hen water geconstateerd onder in de boot. Nu heb je wel water nodig om te kunnen varen maar in je boot is niet de bedoeling. We besluiten Dover aan te lopen waar we 's ochtends om 5.00u binnen te lopen. Altijd spannend met donker maar Hen klaart dat wel. Eerst dan naar bed.

Na contact met Gerard van de reparatiewerf is de analyse dat de lekkage waarschijnlijk op de leiding van het hydraulisch systeem om de achterstag te spannen zit. Hen repareert dit en om 4.00u 's middags weer zee op.

Al snel bleek dat de lekkage niet opgelost was. Na grondige inspectie konden we vaststellen dat de bevestiging van de hydraulische achterspanner niet gekit moest zijn. We besluiten om de haven Sovereign aan te lopen waar we weer 's nachts om 1.00u in de sluis liggen om geschut te worden.

Onze analyse is juist en Hen kan de reparatie uitvoeren want hij heeft veel gereedschap en middelen aan boord. Om ca. 17.00u varen we zee weer op. Na een paar uur kon het certificaat waterdicht worden uitgereikt.

Touwenterreur.

In april en mei heeft Johan wat zeilles genomen. In Dover geeft Hen aan dat het nu geboden is dat hij het grootzeil gaat bedienen. Dat betekent omhoog trekken en laten zakken en een reef er in trekken of er uit te

halen afhankelijk van de sterkte van de wind. Oefening baart kunst en inmiddels is Johan benoemd in de Orde van het Grootzeil met de insignes 1ste, 2e en 3e rif.

Na een onrustige nacht met de wind wordt het een prachtige tocht naar Ierland. We zeilen en motoren en dat langs de prachtige krijtrotsen kust, eiland Wight en zo door naar Lands End waar we het Kanaal verlaten. Niet eerder dan dat een paar dolfijnen zich gemeld hadden.

zonsopgang Lands End.

Ondertussen heeft wel het bericht ons bereikt dat het met onze broer Jeroen die in het ziekenhuis ligt, slecht gaat. In Ierland spreken we hem telefonisch. Lymfeklierkanker en maandag de eerste chemo. We hopen maar op het beste.

De tocht over de Ierse zee is prachtig. Mooie wind en op 19 juni om half vier 's ochtends komen we in Crosshaven bij Cork in Ierland aan.

Aankomst in Ierland.

We zijn enthousiast zo snel Ierland gehaald te hebben. We hebben 540 zeemijlen afgelegd in 5 dagen. Het leven aan boord is weer gewend. Zeilen, soms motoren (maar 35 uur) reparaties uitvoeren, eten en drinken. Wachtlopen, proberen te slapen maar vooral genieten.

douanecontrole Crosshaven

Nu rust nemen en nog wat klussen, schoonmaken en boodschappen doen. Het weer gaat wel veranderen met verder in de week sterke wind maar als morgenochtend de verwachtingen niet erg veranderd zijn gaan we onderweg naar IJsland, ca 800 mijl en ruim 5 dagen varen.

Onze beste scheepsgroeten

Henry en Johan

Als je vragen of opmerkingen hebt of gewoon een berichtje wil sturen kan dat naar: jodv@ziggo.nl.

Crosshaven

2e week

Het vorige verslag eindigde we nog met de verwachting na de eerste succesvolle week naar IJsland te kunnen zeilen. Maar de weerkaarten lieten veranderingen zien met mogelijk veel wind. Hen vond dat geen probleem hij houdt wel van een uitdaging maar Johan had zijn twijfels. De volgende dag gaven de weerkaarten een ander beeld. Meer ruimte tussen de isobaren wat weinig wind betekent en meer op de motor. Dan wordt het overbruggen van 800mijl wel lastiger en is een periode van 6 weken gewoon te kort want je moet ook nog terug en het weer blijft onvoorspelbaar.

We besluiten verder de west Ierse kust te volgen en ons doel te stellen op de Faroereilanden.

We zijn maandag uit Crosshaven vertrokken en zijn nu op vrijdag zo'n 250 mijl verder en liggen voor anker in de baai bij Inishbofin. Een eilandje voor de kust.

We hebben prachtige tochten gemaakt deze week langs de prachtige maar grillige en desolate kust van Ierland. Het prachtige weer betekende soms weinig wind maar gisteren een prachtige zeildag met soms 30 knopen wind. De Firefly is dan in zijn element en klokte zelfs soms boven de 10 mijl per uur.

Crosshaven

Na Crosshaven hebben we Baltimore aangelopen waar we in de baai voor anker zijn gegaan. Erna naar Dingle waar de dinky(bijbootje) en buitenboordmotor gereed worden gemaakt want de komende dagen zijn er geen marina's meer te verwachten. Dat betekent ankeren en met de dinky naar de wal. Van Dingle naar Clifdenbay waar we ankeren en nu dus Inishbofin.

De Firefly in de baai bij Inishbofin

Het schip.

Op de Firefly die 14,5 meter lang is hebben we ca 50m² leefruimte. Voorin de kapiteins hut met douche en toilet. in het midden de navigatie hoek, de salon met bank voor 8 personen en de kombuis. Achter toiletruimte, 2 kooien met totaal 4 slaapplaatsen en buiten de kuip. Met zijn 2en goed vertoeven.

Het kombuis.

De highlights van deze week.

Natuurlijk de prachtige Ierse kust. Ruig, rotsig, groen met rotsen.

Ierse kust.

De beroemde Fastnet Rock. Jaarlijks wordt er een zeilrace gehouden van Cowes(Island Wight) naar deze rots en terug. Zo`n 700 mijl onder vaak zware omstandigheden. Hen vertelde dat ca 30 jaar geleden 8 a 10 boten vergaan waren door een overvallen storm. Voor hem ook een hoogtepunt hier langs te komen.

Henry met de Fastnet Rock in zicht.

Dan de rotsen bij Skelling waar duizenden `Jan van Genten` broeden en waar we dicht langs kunnen varen.

Duizenden broedende `Jan van Genten` op de rots.

En dan de bruinvissen, dolfijnen en gisteren een Orka(denken wij) die tot 3x toe boven water sprong. Soms een zeehondje en natuurlijk de vele vogels die hun maaltje bij elkaar vissen.

En dan genieten van de zee, de wolken en zonsop- en ondergangen. Hoe mooi kan de natuur zijn.

Het is nu zaterdagmiddag als ik dit verslag afrond. Vanmorgen uitgeslapen. Hen heeft de filters van de motor vervangen wat nodig is om de brandstoftoevoer probleemloos te laten verlopen. In dieselolie zit vuil dat de filters afvangen.

Oliefilter vervangen.

De weersverwachting vanochtend laat de ontwikkeling zien van een lage drukgebied met veel wind erbij wat niet zo gunstig is. Hen gaat straks de weerkaarten bestuderen en maakt dan een vervolgplan. dat lezen jullie de volgende keer hoe dat is uitgepakt. nu is het genieten van de zon aan de prachtige Ierse kust.

Onze beste Scheepsgroeten,

Henry en Johan

3e week

Het is nu 7 juli en we liggen in Stornoway op het eiland Lewis in de Hebriden.

Toen we vorige week zaterdag de weerkaarten bestudeerden zag het er minder goed uit met het weer. Maar als we voor woensdag de Hebriden zouden bereiken zouden we daar beschutting kunnen hebben en afwachten. Zo vertrokken we op zondag met rustig weer. Maar op de Atlantische Oceaan loopt een flinke deining en de wind is te weinig dus schieten we niet op. Het wordt motor-zeilen. Ook de windrichting die wordt voorspeld is niet gunstig dus wordt er ook al over een plan-b nagedacht. Naar Islay in Schotland bijvoorbeeld. Maar in de avond begint de motor te haperen. Het is in Europa verplicht om gewone dieselolie te vermengen met biologische diesel. Daar zit een bacterie in die zogenaamd "sluts" zeg maar vuil veroorzaakt waar de filter door verstopt raakt. Omdat we geen reserve filter meer hebben besluit Hen de dichtsbijzijnde haven aan te lopen. Dat is Killibegs zo'n 35 mijl. Omdat de wind uit de verkeerde hoek staat moet Hen de hele nacht doorstaan en laverend de kust bereiken wat 60 mijl betekende. In de ochtend zeilen we Donegal Bay in en ankeren bij Killibegs een rustig plaatsje in een prachtige omgeving waar vooral vissersschepen voor onderhoud komen.

Killibegs harbour

Na wat geslapen te hebben gaan we 's middags met de dinky aan wal waar we 4 oliefilters kunnen bestellen die de dag er na geleverd zullen worden.

De weersverwachting verslechtert en dat betekent uiteindelijk dat we 5 dagen verwaaien. Er wordt storm doorgegeven dus uitvaren is geen optie.

In de tussentijd doen we nog wat onderhoud en wordt dagelijks de weerkaarten besproken.

De tijd gaat toch wel snel voorbij met zo de dagelijkse dingen en het uitzicht en bezigheden in de baai.

Donegal Bay

Aan het eind van de week worden de vooruitzichten beter en op zaterdagmorgen gaan we vanuit de baai weer de oceaan op richting de Hebriden.

Goodbye Killibegs

Daar loopt een flinke deining en de wind zorgt voor de golven daarop. Doordat ook de wind matig is moet de Firefly flink werken om op koers te blijven. Om middernacht valt de wind helemaal weg en gaan we op de motor verder. Het weerbericht geeft cyclonic op dat betekent dat het alle kanten nog op kan. Dus als de wind uit de verkeerde richting gaat blazen is er weer een plan-b nodig. Dat gebeurt gelukkig niet en in de vroege ochtend zien we de eerste contouren van eilanden van de Hebriden.

De Hebriden in zicht.

De Hebriden is een lint van eilanden en geeft een prachtig uitzicht. Het is schots weer (4 seizoen op een dag) maar vooral toch zonnig en een lekker windje. Met het eiland Barra (alleen de naam heeft al een suggestie in zich) in zicht besluiten we door te zeilen naar het noordelijkste eiland Lewis want dat brengt ons in de beste positie naar de Faröer eilanden waar we naar toe willen.

Het wordt een prachtige zeildag. Prachtige kustlijn van de eilanden. We zeilen uren langs het ruige eiland Sky en een dolfijn laat zich heel even zien. Om middernacht lopen we Stornoway op Lewis binnen. Het is gewoon nog daglicht en een zeehondje steekt nieuwsgierig zijn kopje boven water. Stornoway is een prachtig plaatsje met kasteel en tot verrassing met een echte marina. Na 11 dagen ankeren, mooring en op zee wel lekker weer een steiger. Hen was in 2005 hier al eerder geweest en herkende het nauwelijks. De marina is ook pas enkele maanden open.

We krijgen door dat Nederland door is naar de halve finale na winst op Costa Rica.

We zijn nu zo'n 240 mijl verwijderd van de Faröer eilanden dat 2 dagen zeilen is. De weersverwachting is niet ongunstig dus gaan we morgen daar naar toe onderweg.

We zitten al behoorlijk noord. Het is ondanks de zon al stukken kouder en het wordt niet meer donker. Het valt ook op dat er maar weinig zeilers zijn die dit soort tochten ondernemen. Want ja, je bent afhankelijk van het weer en de tijd en daar weten wij inmiddels alles vanaf.

Tot nu toe een prachtige ervaring met vele zeemijlen. Of zoals Hen al eens eerder schreef "Er was eens water, gruwelijk veel water".

De beste scheepsgroeten

Johan en Henry

Week 4

Op dinsdag 8 juli vertrekken we uit Stornoway. Een zeehondje en dolfijnen laten zich even zien en wij hebben zo'n 240 zeemijlen te gaan. We varen nog uren langs de kust van Lewis en komen langs de vuurtorens van Tiumpán Head en als laatste die van Butt of Lewis.

Tiumpán Head

Als we Lewis voorbij zijn en de Atlantische Oceaan weer op gaan komt een groep dolfijnen met hele kleintjes erbij ons verwelkomen. Altijd weer een prachtig gezicht en wat een snelheid hebben deze dieren. De wind komt er bij dus onder zeil. Maar voor korte duur. De wind valt weg en we zullen verder motoren tot de Faröer eilanden. Problemen met de oliefilter blijven achterwege dus dat is opgelost.

Na ruim 40 mijl passeren we 2 eilandjes. De een is een natuurreservaat en de ander Rona kent een verhaal. De vikings kwamen daar vele eeuwen geleden al aan land. Er schijnt een man gewoond te hebben en er is een graf uit de 7e eeuw na Christus. Er is ook een kapel die mogelijk de oudste van Groot Brittany is. Het schijnt 700 jaar bewoond te zijn geweest. Ze namen de namen aan van de lucht en leefde in soberheid. Een rattenplaag maakte een einde aan het leven hier.

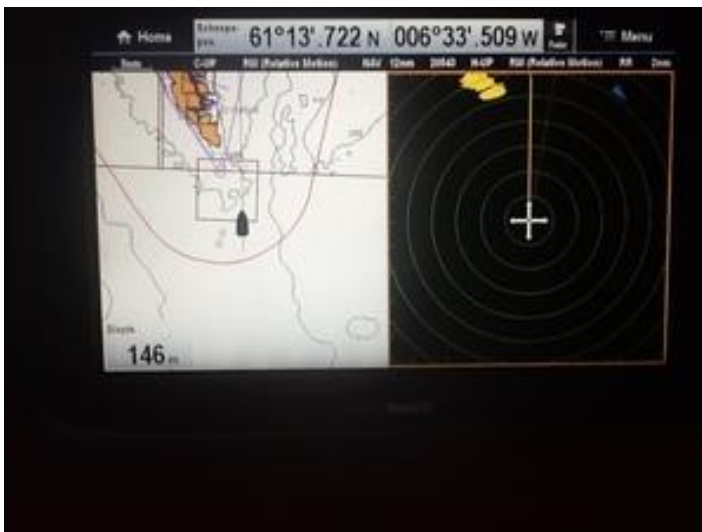
In het begin van de 19e eeuw woonde er een gezin met 3 kinderen en een oude dove moeder. Zij verborgen

zich toen na 7 jaar voor het eerst weer iemand aan land ging. Onvoorstelbaar hoe mensen hier konden overleven zo midden op de Oceaan.

Vanuit Lewis is er nu nog de traditie dat er jaarlijks zes mannen in een roeiboot zonder kompas daar heen gaan, de schapen scheren en weer terug roeien. Hier zien we nog een zeehondje en dolfijnen maar daarna niet meer.

De Oceaan is een enorme plas water en wij vervolgen gestadig onze reis met een rustige deining(het ritme van de oceaan). Het is meer dan 1000meter diep. Het lijkt alsof we de enige zijn hier. Toch moet Hen `s-nachts uitwijken voor 2 Deense vissersboten die in span (met een net tussen hun in) varen. Het is lekker weer overdag met een zonnetje maar `s-nachts is het behoorlijk koud. We zijn inmiddels de 60 graden Noorderbreedte gepasseerd en het wordt niet donker meer. We zijn klaar voor de Faröer Eilanden.

Maar het venijn zit vaak in de staart. 40 mijl voor Torshavn trok er een mist op. Zo kregen we geen zicht op het eerste eiland aan de zuidkant wat we passeerde. Later hadden we even de kustlijn in zicht maar de mist werd al weer snel dikker. Met weinig zicht moest Hen op zijn navigatie-instrumenten ons naar binnen loodsen.

Navigatie: kaartplotter en radar.

Dat was nog niet zo eenvoudig want vanuit Torshavn was toch wat scheepvaartbeweging waar voor uitgeweken moest worden. Je hoorde dan even later nog wel het motorgeluid van het passerend schip zonder het gezien te hebben. Dan plotseling het havenhoofd en konden we binnen lopen. Bij de gastensteiger was het te ondiep en meerde we uiteindelijk `s nachts om half drie in de buurt af. Weer een spannend gebeuren. Nog een whisky en dan lekker het mandje in. Inmiddels hadden we ook het bericht ontvangen dat Nederland niet door is naar de finale.

De Faröer Eilanden.

Deze eilandengroep ligt tussen Schotland en IJsland in rond de 62ste breedtegraad. Het telt 48.000 inwoners waarvan er bijna de helft in de grotere steden wonen. Torshaven is de hoofdstad en een van de kleinste ter wereld. Het behoort bij Denemarken maar heeft zelfbestuur en een eigen vlag en geen onderdeel van de EU. Het heeft een eigen munt, een eigen taal (roots in oud Noors). Visvangst is de

belangrijkste economische activiteit. Ook toerisme is belangrijk. De National Geographic heeft het zelfs betiteld als de aantrekkelijkste eilandengroep ter wereld.

Voor ons is de Faröer de meest noordelijke bestemming die we bereikt hebben. Hier vandaan is het nog 3 dagen zeilen naar Reykjavik in IJsland ons oorspronkelijk plan maar dat is gelet de tijd niet haalbaar. Henry zal er nog wel komen in de toekomst met de Firefly. Voor nu zijn we toch tevreden zover gekomen te zijn.

Als we de volgende (mid)dag wakker worden schijnt de zon al volop wat niet gewoon is hier vertelde een Deen. Meestal regent het. Wij verleggen naar de gastensteiger en zijn enthousiast over de plek. We liggen midden in het centrum wat kleurig is en Deens aan doet.

steiger

Torshavn op zijn mooist.

Als we ons gemeld hebben bij het havenkantoor lopen we langs de vuurtoren.

vuurtoren Torshavn

Je ziet hier huizen met gras begroeid. De temperatuur wordt in de zomer niet hoger dan 15 graden. We merken ook 's avonds dat het koud is en de verwarming gaat aan boord aan.

Grasisolatie op het dak.

Ook de regeringsgebouwen maken gebruik van dezelfde techniek.

Regeringscentrum.

Johan heeft een infectie aan zijn duim en brengt een bezoek aan het ziekenhuis waar een arts het ongemak behandelt. Omdat ze niet weten hoe er een rekening moet worden gemaakt is het kosteloos. De apotheek (de enige in Torshavn) bellen ze voor een antibioticakuur. Deze sluit binnen een half uur dus Johan snel onderweg zonder adres. Al snel spreekt hij een vrouw aan met 2 kinderen voor de weg. De vrouw biedt aan hem te brengen. Leuk dit soort onbevangenheid te ervaren. Dat merken we ook aan de steiger. Mensen zijn vriendelijk en we krijgen veel sympathiebetuigingen voor het Nederlands elftal. Ze zijn echt supporter van Holland en vinden het jammer dat de finale niet is gehaald.

's Avonds genieten we van een heerlijk visbuffet.

Het weer blijft goed en na informatie bij tourist-information zijn we succesvol bij het scoren van gas zodat we met koken los kunnen blijven gaan.

Het is nu zaterdag. Weekend dus. Het leven in Torshavn lijkt dan stil te vallen zo rustig is het. Het weer is mistig en nat. Wij gaan op zoek naar het Avis-kantoor om vandaag een auto te huren. Die zijn dicht. Ongelofelijk in zo'n kort zomerseizoen hier. Bij tourist-information krijgen we wat suggesties maar na die afgebeld te hebben is men of dicht of er is geen auto beschikbaar. We besluiten de bus te nemen naar Leirvik. Zo krijgen we toch een goede indruk ondanks de mist en regen. De eilanden zijn ruig, honderden meters hoge rotsen met mos begroeid. Veel stroomversnellingen. We rijden over de brug die 2 eilanden met elkaar verbind en wel geduid wordt als de enige brug over de North Atlantic.

Brug over de North Atlantic

Vergezichten vanuit de bus.

Zondag is het weer tijd om te vertrekken. We beginnen vanaf hier aan de reis terug naar huis waar we de komende twee weken voor hebben. De wind is niet gunstig maar daar zijn we inmiddels wel aan gewend. Speelt de wind een spelletje dan doen wij er gewoon aan mee.

Beste scheepsgroeten,

Henry & Johan.

Vijfde week

Op zondag de dag van vertrek van de Faröer Eilanden doen we onze laatste zaken. Nog wat boodschappen en dan naar de tanksteiger om 400 liter diesel te tanken.

We hebben genoten hier en je merkt wel dat hier per jaar niet veel boten arriveren. Tijdens ons verblijf lagen er 1 Belg, 1 Nieuw-Zeelander, 1 Zweed, 1 Deen en 3 Nederlandse boten.

Aan het eind van de middag varen we weer richting de Oceaan. Het zicht is gelukkig goed en zo krijgen we prachtig de Eilanden te zien. Na koude dagen met nattigheid genieten we nu van een heerlijke zonnige avond.

Afscheid van de Faröer Eilanden.

Om middernacht komt de wind erin en kunnen we tot de ochtend zeilen. Een walvis laat zich nog bij de boot zien maar verder blijft het rustig met de dieren. Ook deze nacht weer aandacht voor Deense spanvissers.

Deense spanvisser.

Er wordt overdag veel gevaren op de motor en op het moment dat we denken nog 10 uur nodig te hebben naar de Orkney Islands zet de wind weer aan maar uit de verkeerde richting. Uiteindelijk zet de wind door naar Beaufort 7 en moeten we uitwijken voor een boorplatform. Het is voor het eerst dat we ons reddingsvest omdoen en aanlijnen. Na het derde rif in het zeil getrokken te hebben ligt de Firefly in balans en is het lekker zeilen. De verachting is dat de wind zal draaien naar west waarmee de Orkney's haalbaar zijn anders een plan-b. Na enkele uren wordt het rustiger en kan Hen met motor-zeilen de boot op koers krijgen naar d Orkney's. Zo varen we de nacht door. We worden nog even opgeschrikt door een alarm van de waterpomp en de plotter-communicatie. Maar dat blijkt later mee te vallen. Zo'n twee uur voor de Orkney's krijgen we toch nog de verwachte westenwind. Weer hard en de zee bouwt zich weer snel op met hoge golven. Hen moet weer aan de bak en als we het eerste eiland naderen zien we achter ons grote overfalls (grondzee door wind en stroom) die niet ongevaarlijk zijn. Just in time dus. Eenmaal achter het eerste eiland wordt het rustiger. Een zeehondje komt ons begroeten. De eerder genoemde 10 uur zijn 18 uur geworden. Hier blijkt maar weer je bent er als je er bent.

Aankomst Orkney Islands.

Omdat we de nacht hebben door gestaan besluiten we de dichtstbijzijnde Marina aan te lopen.

Deze is klein en er is geen plaats dus gaan we door naar Kirkwall. We maken ontbijt en hebben een prachtige tocht tussen de eilanden door.

Aan het eind van de ochtend meren we met veel wind af in de Marina van Kirkwall en wordt er eerst wat geslapen. Als we weer wakker zijn horen we dat 2 dagen geleden Duitsland wereldkampioen is geworden.

We blijven 3 dagen op de Orkney`s. De eilandengroep is groener dan de Faröer. Je merkt dat je al weer zuidelijker bent. Maar de vergezichten zijn fenomenaal. Kirkwall is de belangrijkste plaats en heeft een mooie kathedraal en de beroemde Highland Park whiskey brouwerij. Deze bezoeken we uiteraard.

Magnuskathedraal in Kirkwall.

Een auto huren is hier ook een mission impossible. De auto`s die er zijn, zijn voor weken al verhuurd. We nemen dan de bus naar Stromness waar we een deel van de kustwandeling doen naar Scapa Flow.

Omgeving Stromness

Dit gebied heeft grote historische bekendheid. De Scapa Flow is het beschutte watergebied tussen de eilanden waar de Vikingen al beschutting zochten vroeger bij slecht weer.

Met name tijdens de 1ste e 2e Wereldoorlog hebben de Britten en de Duitsers hier elkaar zwaar bevochten. Duizenden doden en tientallen schepen werden tot zinken gebracht.

Indruk Scapa Flow

We hebben genoten van de Orkney`s. Ook hier valt op dat er maar weinig zeilers passeren. Op donderdagavond komt nog een Nederlandse boot aan. Zij informeren ons even later over het neerstorten van het MA-vliegtuig.

Op vrijdagmorgen verlaten we de Orkney`s en kiezen weer het zeesop op weg naar Wick in Schotland. Het wordt een prachtige zeildag waar we de laatste overfalls doorgaan voor we het vaste land van Schotland bereiken. We komen begin van de avond daar aan.

Afscheid van de Orkney Islands.

Johan heeft na 5 weken besloten van boord te gaan. Hen zal zijn schip terug varen . Eerst nog langs de engelse kust en dan de oversteek naar Nederland terug.

Met onze beste scheepsgroeten,

Johan & Henry

Laatste week

Als Johan even snel als onverwacht is weggegaan, blijf ik verbouwereerd aan boord achter. Onder het genot van een biertje laat ik de nieuw ontstane situatie op mij inwerken. Weldra is er het besef dat ik de resterende 450 mijl alleen zal moeten zien te overbruggen. Niet dat mij dat niet zal gaan lukken, maar ik moet wel even wennen aan het idee. Na een nachtje slapen pak ik de draad weer op en breng een bezoek aan het centrum van Wick. Wat een armoedige stad! Ik was wel wat gewend aan de oostkust, maar veel triester dan hier kan het niet worden. Veel winkels staan leeg of zijn gesloten en een normale supermarkt heb ik niet kunnen vinden. Bij een soort dagwinkel koop ik de laatste twee broden en veel verder kom ik met de bevoorrading niet. Gelukkig heeft Johan meer dan genoeg voorraad ingeslagen, zodat ik van de honger niet om zal komen.

's-Middags loop ik langs de baai richting zee en ook hier al zo'n armoedige aanblik. Met geld van de Europese Unie is er een kunstwerk gesubsidieerd. Het stelt drie samengesmolten haringvaten voor, met een aantal rechtop gezette platen steen langs een inmiddels overwoekerd pad. Het is al lang niet meer onderhouden en ik vraag mij af wanneer de laatste kunstliefhebber dit heeft aanschouwd. Weggegooid geld. Terug in de kuip van de Firefly duikt er op zijn tien meter afstand een enorme zeehond boven water. Wat een kop heeft dat dier. Na op zijn gemak de omgeving te hebben bekeken, duikt hij sierlijk weer onder om aan de andere kant van de haven weer boven te komen. Hij heeft meer belangstelling voor vissersschepen dan voor zeilboten.

Wanneer ik zondagmorgen uit mijn kooi kruip, is de haven bedekt onder een deken van mist. Het is nagenoeg windstil. Ik twijfel of ik uit zal varen. Op zee kun je ook in mist terecht komen, zodat ik toch besluit om te gaan. Het vuurtorentje op het havenhoofd verdwijnt vrijwel direct in de mist en mijn wereld wordt rondom erg klein. Gelukkig trekt de mist al snel op en wordt het al varend op de motor een mooie dag.

Kasteel aan de oostkust

Bij het vallen van de avond komt de mist terug, dichte mist. Wanneer ik 's-avonds Peterhead voorbij vaar is het een drukte van belang met voornamelijk vissersschepen. Op de radar weet ik ze te omzeilen. Een paar uur later voor Aberdeen hetzelfde verhaal, maar ook hier brengt de radar gelukkig uitkomst. Van slapen is het echter nog niet gekomen. Na Aberdeen is het gedaan met de drukte en kan ik met mijn slaapritme beginnen. Een kwartier slaap met de kookwekker in de hand. Na een kwartier even radar en buiten checken, om dan weer een kwartier te slapen enzovoort. Dit is een beproef recept bij solozeilers en bij mij werkt het prima.

Als ik na een paar kwartiertjes weer mijn hoofd buiten het luik steek, zie ik op de kant kraak helder verlichting. Binnen een kwartier is de mist volledig verdwenen en resteert er een heldere nacht. Ik heb de planning niet veranderd en vaar naar Holy Island, zo'n 150 mijl vanaf Wick. Holy Island is een van de mooiste plekjes aan de oostkust en wil ik niet overslaan. Tegen de middag krijg ik het eilandje in zicht en bij het naar binnen varen word ik al direct omringd door de zeehonden. Eenmaal geankerd pak ik eerst een paar uurtjes slaap. Als ik hierna in de kuip zit, zie ik tegenover mij een drooggevalen zandbank met daarop een kolonie van zeehonden, ik schat wel zo'n vijftig. De dieren maken een enorm lawaai. Naarmate het water hoger stijgt, vallen de zeehonden er één voor één af en wanneer ook de laatste zijn poten niet meer droog heeft kunnen houden keert de rust weer terug. Een fantastisch schouwspel.

Holy Island

Vanaf Holy Island besluit ik in één keer op huis aan te varen. Ik sta dinsdag vroeg op en vaar zonder een zuchtje wind en over een spiegelende zee naar buiten. Na langs de prachtige Farne Islands te zijn gevaren neem ik in Sunderland, een kleine vijftig mijl verderop, nog voor de zekerheid dieselolie in. Dit is een van de weinige havens waar je onafhankelijk van het tij aan een steiger kunt tanken. Al met al kost dit nog geen uurtje.

Havenhoofd Sunderland

's-Avonds ter hoogte van Whitby klappt de wind naar het noordoosten, kracht vier tot vijf. Met de wind komt ook de mist, wederom zeer dichte mist. Op de radar zie ik een aantal vissersboten. Na twee keer voor een en dezelfde boot te zijn uitgeweken, presteert hij het om een derde keer recht op mij af te varen. Ik roep hem op via de marifoon en hierna besluit hij gelukkig definitief een ander koers te varen. Woensdag rond het middaguur verdwijnt de mist. Door de laatste flarden mist ontwaar ik de eerste boorplatforms.

Boorplatform

Met de mist verdwijnen ook de schepen en waan ik mij op een lege zee. Het weer wordt steeds mooier en de wind neemt iets af tot een mooie stabiele kracht vier. De Firefly trekt een mooi gorgelend spoor over een matige zee. Voor het eerst sinds lange tijd zit ik weer in korte broek en t-shirt. De Firefly en ik vormen één geheel. We zijn in ons eigen universum. Wind, zee, zon, zeilen en vrijheid. Een groter geluk kan ik mij niet voorstellen. Ik geniet er dan ook intens van, zo zeer zelfs, dat ik er op dat moment niet over peins om te gaan slapen. De zakkende zon laat nog alleen de contouren van de platforms zien in een zilverkleurige zee. Hierna gaat de zon fantastisch mooi onder.

Zilveren Zee

Ondergaande zon

Wanneer de zon is onder gegaan, begint voor mijn gevoel de echte oversteek. We laten Engeland nu echt achter ons. Nog zo'n 85 mijl te gaan tot Hoek van Holland. Met het verdwijnen van de zon komen de schepen weer terug. Gedurende de gehele oversteek houd ik schepen in de buurt en van slapen komt niet zo veel, zo nu en dan een kwartiertje. In de deep-water-route wijkt een supertanker zelfs voor mij uit. Op zo'n veertig mijl vanaf Hoek van Holland vaar ik door een knooppunt van routes en ben ik omgeven door werkelijk talloze vrachtschepen, maar zonder noemenswaardige problemen zeil ik hier doorheen.

De zon komt weer prachtig op en na de Nieuwe Waterweg te zijn overgestoken, laat ik mij op alleen het grootzeil met een slakkengangetje naar het Slijkgat blazen. Rond het middaguur vaar ik de haven van Stellendam binnen. Ik heb dan 330 mijl in 51 uur gevaren. Aangezien het druk is bij de sluis wil ik de Firefly afmeren om eerst een paar uurtjes te slapen. Juist als ik vast wil maken wordt er vanaf de kant geroepen en blijken het mijn broers Constans, Jeroen en Johan te zijn, die bij de viszaak willen gaan lunchen. Wat een toeval! Ik eet een broodje met hun mee en Constans helpt mij vervolgens nog met schutten. Hierna vaar ik naar het strand voor Hellevoetsluis waar het anker de grond in gaat en ik eindelijk kan genieten van een welverdiende slaap.

Resumerend kijk ik terug op een fantastische tocht. We hebben IJsland weliswaar niet bereikt, maar het niet geplande bezoek aan de prachtige Ierse Westkust heeft dit wat mij betreft goed gecompenseerd.

Groeten van Henry